

Hüzün Nefes Vermeden

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 12 Kasım 2024

Hangi tekil düş' ün sakini idim?

Ruhumda sarkıt elimde idare lambası...

Göğün de muhtevası aşkı özleme peşkeş çeken ve de ruhların ambargo yediği bir masada dizili iken tabaklar ve ucu kırık yalnızlık nasıl ki kör bir bıçak ve içimizde kalan nice ukde aşk ise oynarken zirveye.

Devasa bir lahit.

Bir akit ve de silik imzanın gölgesinde.

Hulasası ruhun damgalı sözcüklerin vebali.

Bir haz ki hazan ötesi ölümün uzaklardan çağırın sesi...

Bir hiza ki dizeleri ihbar edilesi bir de elemin noktası virgülü solundaki harf sağındaki diki...

Düşlerin rengi ile mutabakat s/ağlayamadığım kadar yalnızlığın tekbir sesleri...

İfa edilesi hüzzam.

İfşa edilesi hüznün.

Ve de sonlanmışken bir kere yalnızlığın, asaletin ebemkuşağında saklı kalemin bekâreti.

Hazzın değil haiz olmadığım ne varsa başım gözüm üstüne...

Hazanda saklı bir melodi olsa bile hüznün ve acının bakracına gömülü her katre.

Ve de göğün örtüsü...

Muğlak gülüşler...

Sandık dolusu naftalin aşka biat özleyişler...

Söylenmedik ne varsa.

Suskuda saklı gizin tezahürü.

Sözcüklerin yankısında azat edilesi bir ruh bir de bedenik ikamesi.

Defolu ve yarım ağız iken o terk ediliş...

Defansında saklı iken teselli.

İnzivada mademki meltem mademki tek hecede saklı kelimeler.

Ve de münferit kelimeler dimağın esareti.

Münazara edilesi her duygu sözcüklerinse vebali.

Bir renk.

Bir kıyım.

Bir de kıyam ertesi.

Kıymetsiz addedilen rüzgârın çelişkisi.

Hazan örtüsü hüznün sonrası ve de can çekişen ruhun kefareti.

Şimdişiz iken hayat düne hasret.

Yarınşiz iken girdap ölümüne hicret.

Göğün tıkalı genzi yerin kör noktası ve Araf'ta takılı kalmış iken şairin nicesinden öte neticesi olmayan bir sorunun da muadili.

Kekremsi bir gülüş ve o kesif sessizlik.

Armoni.

Harmoni.

Asılı bir avizde göz kırpan yanık ampuller.

Rakımı ölüm rengi hüzün kaplı.

Sondan başa sayılı sarkacın nefesinde son bir gayret acının indinde.

Mübalağa dahi etmeden.

Hüzün nefes vermeden.

Rencide edilesi renklerin hissiyatı ve beyazın masumiyeti kara çalan kimse karanlığın kestiği racon ve işte her şeyi ile hiçliğini kuşanan şairin yıkılmayan kalesi kalem ise tek kaide sulak bir arazi mademki gönlün hizaya getirdiği her duygu ve işte firar eden bir yara bir de yamalı mintanı şairin teferruat dolu bir andan ansızın sökün eden hecelerin solunda yankı sağında kalem sudan çıkmış heceler sulu dereye götürüp de susuz getiren...